

Ольга

Ганна Черінь

Ясне чоло, розумні сірі очі,
Чіткі, суворо стиснуті уста...
Вона була привабливо-жіноча,
Така велична і така проста...

На берегах веселих річки Стиру,
Коли іще дитиною була,
Любов до правди й до народу щирю
За ідеал вона собі взяла.

Добути незалежність Україні!
Заграли сурми: молоде, іди!
І стали перші тридцять три стрілкині
З чоловіками опліч у ряди.

Болючі рани невідплатних втрат —
Отця і неньки, й любого дружини...
Але була могутніша стократ
Її свята любов до України.

Рік вісімнадцятий зійшов на видноколі
Рік боротьби, і праці, і надій...
Вогнем палало мужнє серце Олі,
Завзяте й запальне, як буревій.

"За справу України скрізь і всюди
Боротись буду, поки я живу!"
Її, немов сестру, любили люди
Спокійну, справедливу, бойову.

Прощайте, друзі-українці в Відні —
Тепер робота кличе Ольгу в Львів.
Привіт, привіт, мої простори рідні, —
Співає серце радісно, без слів...

Та на посту, при бойовій роботі,
Її схопили нагло вороги.

Три дні в нелюдських муках і скорботі
О, де ж узяти сили і снаги?!

Та хоч би тіло краяли на кусні —
Вона зломить присяги не змогла б.
Звідомлення ні письменні, ні усні
Не вийшли з серця Ольги Басараб.

Ні! Ти живеш! Ні, Ти не вмерла, Ольго,
Безмертя це найліпша з нагород.
В серцях народу житимеш так довго,
Як довго буде жити наш народ!

Орлице наша, славна героїне.
Завжди Твій світлий образ серед нас.
На ясно-синім небі України
Ти — наша зірка вічна, провідна.